

Kako slovenščino so pisali leta 1836.

Da veste, kako slovenščino so pisali prejšnje čase, priobčujemo povest, ki je bila natisnjena v knjižici „Prijetne pripovedi sa otrôke“ v Celovcu leta 1836. V tedanjem pravopisu je veljalo to-le: $z = c$, $zh = \check{c}$, $f = s$, $fh = \check{s}$, $s = z$ in $sh = \check{z}$.

Mofhna nájdena.

Vóglarjov Martinek, vbogi fantizh pod drevam sedi, sdihuje, joka in moli. Imeniten gošpod v' seleni fuknji, s' svesdój na perfih, po lovi pride ino ga popraſha: „Kaj ti je, mali, de joka'h?“ „Joj meni! sajoka Martinek; bili ſo moja mati bolni, ino sdaj ſo me ozhe v' meſto poſlali apotekarja (sdravlarja) plazhat; jes fim pa dnarje s' mofhno vred po poti sgubil.“

Gošpod ſe s' lovzam (jagram) ki je bil s' njim na lovi, na tihim pomeni, mu po tem zhedno mófhno, rudezho shidano mófhnizo pokashe, v' kateri je nekoliko ſvetlih zekinov bilo, rekozh: „Alj je morde ta tvoja mófhniza?“ „O to ni, rezhe Martinek, moja je bila ſhe zlo loſna (flaba) pa ni bilo tako lepih dnarjov v' njej.“

„Tak bo pa ta le tvoja?“ rezhe lovez, in potegne oshuleno mofhnizo is shepa. „Ta pazh ta, sakrizhi od veſelja Martinek; ta je ta prava!“ Lovez mu jo da; imeniten gošpod pa rezhe: „Sa to, kér ſi tako bogabojézh ino poſten, tebi ſhe to mofhnizo s' ſlatni ſravno dam.“

Molituv naj v' ſili perjátelza bo;

Poſhtenje pa bolſhi, ko zhiſto ſlató.

*

„Shtefan, drug fantej v' blishni veſi domá, flifhi to praviti. Kader je ime-nitni gošpod na lov ſpet v' hoſto priſhel, ſe „Shtefan pod eno jelo vſede, ino tuli, rekozh: „Oj moja mofhna! moja mofhna! sgubil fim jo, sgubil!“

Gošpod ſa vréſham k' njemu pride, eno polno mofhno pokashe, ga popraſháje: Je li ta tvoja mofhna, ki ſi jo sgubil?“ „Shtefan sakrizhi: Ta je, ta!“ ino s' obéma rokama ſa njo fega.

Gošpodov lovez pa, ki je ſravno ſtal, ferdito nad njim ſatruſhi, rekózh: „Neframni hudobez! ali ſe podſtopiſh tolkiga goſpóda olegati! Zhaj, jes ti bom drugazhi plazhal.“

Vzhénil je eno bresovko, ino ga je prav pridno naſmukal, kar je laſhniv goljfir ſafluſhil.

Goljſija ſama ſebe ſpelá,

In vſaka laſh ſvojo ſhtrafo imá.

„Zvonček“ izhaja 1. dne vsakega meſeca ter ſtoji vſe leto **5 K**, pol leta **2 K 50 h**, četrt leta **1 K 25 h**.

Izdajatelj, upravnik in odgovorni urednik: **Luka Jelenc**, učitelj v Ljubljani, Rimska ceſta ſt. 7.

Rokopise je poſiljati na naſlov: **Engelbert Gangl**, učitelj v Ljubljani, Turjaſki trg ſt. 4, III. nadſtr.

Last in založba „Zaveze avſtriſkih juſoſlovaſkih učitelſkih druſtev“.

Tiſka „Narodna tiſkarna“ v Ljubljani.